

Capitolul 19

Nunta Mielului și judecata asupra națiunilor dușmane

Cântarea de laudă din cer cu privire la judecata Babilonului

1.-4. - »După aceea am auzit în cer ca un glas puternic de mulțime mare, spunând: „Aleluia! Mântuirea și gloria și puterea sunt ale Dumnezeului nostru! Pentru că adevărate și drepte sunt judecățile Lui; pentru că a judecat pe curva cea mare, care a stricat pământul cu curvia ei, și a răzbunat sângele robilor Săi din mâna ei.” Și a doua oară au spus: „Aleluia! Și fumul ei se ridică în vecii vecilor!” Și cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii s-au prosternat și s-au închinat lui Dumnezeu, care șade pe tron, spunând: „Amin! Aleluia!”« - Și aici citim cuvintele: »După aceea«. Înainte au avut loc două viziuni diferite cu privire la Babilon, în care au fost descrise caracterul curvei celei mari, vina ei și legăturile ei cu împărăția romană și cu creștinătatea decăzută, precum și judecata ei îngrozitoare și nimicirea ei. Capitolele 17 și 18 conțin detalii care întregesc afirmațiile scurte din capitolele 14,8 și 16,9, în care în principal este prezentată succesiunea evenimentelor. Într-o viziune totul este prezent pentru duhul vizionarului. Scenele se schimbă și se modifică și derulează una după alta înaintea ochilor spirituali, și în toate acestea nu este nimic trecut sau viitor, ci totul este prezent. Alte locuri din Scriptură ne ajută însă să plasăm diferitele viziuni și părțile lor componente la locul lor potrivit în timpul derulării evenimentelor.

Este clar, că mireasa adevărată nu poate fi prezentată și nici frumusețea ei în haina de nuntă, atâta timp cât Babilonul, curva, n-a fost judecat. Mireasa rămâne ascunsă în cer până femeia falsă va fi nimicită pe pământ și înlăturată. Curva și mireasa nu pot sta una lângă alta. Cuvintele »după aceea« se referă la căderea și nimicirea completă a Babilonului. Același eveniment este evaluat foarte diferit în cer și pe pământ. Pe pământ produce plânsete și tânguiri, în cer laudă și glorie. Ce pe pământ duce la plângeri și întristare, în cer dă naștere la o bucurie mare. Cântarea de laudă în cer va răsună imediat după nimicirea Babilonului. Prezența lui pe pământ s-a dovedit totdeauna a fi obstacolul cel mai mare pentru revelarea gloriei lui Dumnezeu și totodată s-a dovedit a fi o jignire a cerului. Atunci însă, prin deplina înlăturare a Babilonului se va crea loc și drumul va deveni liber pentru recunoașterea publică a gloriei și puterii Domnului, Dumnezeului nostru, pe tronul Său și pentru nunta Mielului, cele două teme mari ale cântării de laudă.

Chemării la bucurie (capitolul 18,20) îi răspunde aici oștirea cerească. »**După aceea am auzit în cer ca un glas puternic de mulțime mare.**« Cine aparține acestei »mulțimi mari«, care vestește cu putere și bucurie triumful lui Dumnezeu în judecata asupra Babilonului? Citim în capitolul 7,9 despre o altă mulțime mare de popor dintre națiuni; însă aceasta stă pe pământ, după cum am văzut, în timp ce mulțimea mare de aici este în cer. Nu este nici mulțimea îngerilor, și nicidecum nu sunt cei douăzeci și patru de bătrâni, reprezentanții simbolici ai celor mântuiți, care vor fi răpiți în văzduh pentru a întâmpina pe Domnul la venirea Sa (1 Tesaloniceni 4,17). Diferitele grupe de martiri din timpul necazului cel mare trebuie diferențiați de bătrâni, dar ei nu vor fi încă înviați în acest moment. Gândim că această »mulțime mare« cuprinde pe toți sfinții, care vor fi atunci în cer.

Ei spun: **Aleluia!** Acest cuvânt ebraic îl întâlnim de patru ori în cântarea de laudă solemnă adresată lui Dumnezeu în primele versete ale acestui capitol (versetele 1,3,4,6), în rest în nici o altă parte a Noului Testament. Se întâlnește însă des în cărțile psalmilor. În ultimii cinci Psalmi, care în totalitatea lor și în caracterul lor comun exprimă cântarea de laudă a lui Israel în timpul Împărăției de o mie de ani, acest aleluia apare de fiecare dată ca prim și ultim cuvânt. Aleluia înseamnă „lăudați pe Iehova” sau „lăudați pe Iah” (Iah este probabil forma prescurtată a numelui Iehova).

1. - »Mântuirea și gloria și puterea sunt ale Dumnezeului nostru!« - Articolul hotărât pentru cele trei substantive oferă acestora un înțeles anumit, deosebit. Primul se referă la eliberare, al doilea la slava morală a lui Dumnezeu și desăvârșirea în judecată, și al treilea se referă la puterea Sa, care atunci se va descoperi în exercitarea judecății asupra curvei. Această laudă va fi adusă »Dumnezeului nostru«. Și îngerii spun în poziția și starea lor »Dumnezeul nostru« (capitolul 7,12). Aici însă este vorbirea oștirilor cerești mântuite și nu a îngerilor.

2. - »Pentru că adevărate și drepte sunt judecățile Lui; pentru că a judecat pe curva cea mare, care a stricat pământul cu curvia ei, și a răzbunat sângele robilor Săi din mâna ei.« - Cu aceste cuvinte ei numesc motivul laudei lor. În capitolul 15,3 cântăreții la harfe de la marea de sticlă cântă și spun: »Drepte și adevărate sunt căile Tale«, și în capitolul 16,7 altarul spune: »Adevărate și drepte sunt judecățile Tale«. În primul loc se vorbește despre *căile* lui Dumnezeu, în locul al doilea se vorbește despre *judecățile* lui Dumnezeu asupra împotrivorilor. Există un adevăr de bază în Scripturi, pe care neapărat trebuie să-l respectăm, și anume, că orice acțiune a lui Dumnezeu cu creaturile Lui, fie în har sau în judecată, este caracterizată prin adevăr și dreptate. Aceste însușiri ale lui Dumnezeu devin clare și în judecata asupra curvei celei mari, ale cărei două păcate mari sunt numite aici încă o dată și pentru ultima dată. Ea »a stricat pământul cu curvia ei«, prin aceea că a condus pe oameni și popoare în rătăcire și întuneric spiritual, care odinioară au cunoscut adevărul și adorau pe Dumnezeu. Apoi Dumnezeu »a răzbunat sângele robilor Săi din mâna ei«. Strigătul martirilor – începând de la Abel – după judecată este auzit, și Dumnezeu, potrivit cu natura Sa sfântă, va vărsa mânia Lui în judecata dreaptă asupra acestui sistem al *curviei* și al *crimei*, care a fost așa de mult timp un blestem pe pământ.

3. - »Și a doua oară au spus: „Aleluia! Și fumul ei se ridică în vecii vecilor!” – Ca să scoată în relief mărimea triumfului, ei spun a doua oară: »Aleluia!« Cuvintele care urmează confirmă clar și pătrunzător, că judecata făcută de Dumnezeu este definitivă și veșnică. Soarta Babilonului simbolic va fi o mărturie veșnică a dreptei judecăți a lui Dumnezeu (compară cu Isaia 34,10).

4. - »Și cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii s-au prosternat și s-au închinat lui Dumnezeu, care șade pe tron, spunând: „Amin! Aleluia!”« - O undă de adorare străbate totodată întinderea cerului. Bătrânii, reprezentanții simbolici ai sfinților mântuiți, care stau pe tronuri, și ființele vii, simbolurile guvernării divine în creație, »s-au prosternat și s-au închinat lui Dumnezeu«. Cât de profundă este adorarea lor, cât de corespunzătoare este acțiunea lor! Ei adoră pe Dumnezeu, nu pe Hristos. Dumnezeu va judeca Babilonul, și de aceea ei aduc adorare lui Dumnezeu. În acest moment Hristos încă nu a preluat guvernarea asupra pământului. Dumnezeu va fi Judecătorul Babilonului, Hristos va fi Judecătorul fiarei. Judecata fiareio va avea loc după judecata Babilonului și va fi prima acțiune publică a Domnului după venirea Sa (versetul 11-21). Bătrânii și ființele vii spun: »Amin, Aleluia!« Prin aceasta confirmă adevărul celor spuse mai înainte, și ei înșiși cântă cu bucurie în triumful tuturor sfinților din cer cu privire la judecata veșnică a curvei. În opoziție cu capitolul 5,8, cei douăzeci și patru de bătrâni sunt numiți înaintea ființelor vii, deoarece judecata asupra curvei are mai mult a face cu ei.

Glasul din tron

5. - »Și un glas a ieșit din tron, spunând: „Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui, și cei care vă temeți de El, mici și mari!”« - În capitolul 16,7 s-a auzit un cuvânt al altarului, aici vorbește tronul însuși. Într-una din viziunile dinainte, în care sfinții au fost văzuți ca martori suferinzi, *altarul* a trecut pe prim plan. Aici dimpotrivă, *Dumnezeu*, Cel care șade pe *tron*, a adus judecata asupra răului de pe pământ. Nu după mult timp și Hristos Se va așeza mai târziu pe tronul Său. În acest verset tronul lui Dumnezeu (desigur simbolic) este condus să vorbească; de pe locul și punctul de plecare al guvernării divine, de care cei răi se sperie, în timp ce sfinții se bucură înaintea lui, iese un apel spre a-L lăuda pe Dumnezeu. Toți cei care Îi slujesc și toți care se tem de El, mici și mari, sunt solicitați să intoneze cu bucurie în lauda adusă lui Dumnezeu.

După tabloul întunecat al celor petrecute pe pământ aceasta este o binefacere. Solicitarea este făcută așa fel, că ea include orice suflet din cer – îngerii, robi ai lui Dumnezeu și toții mântuiții. Ea nu se adresează unei adunări de persoane opozante, ci toți sunt gata cu inima și vreau să laude pe Dumnezeu nostru. După aceea le este prezentat un alt motiv de bucurie și laudă a lui Dumnezeu: nunta Mielului.

Domnia lui Dumnezeu și nunta Mielului

6.-10. - »Și am auzit un glas de mulțime mare și un glas de ape multe și ca un glas de tunete puternice, spunând: „Aleluia! Pentru că Domnul Dumnezeu nostru, Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm glorie, pentru că nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit. Și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat, pentru că inul subțire sunt faptele drepte ale sfinților. Și mi-a spus: „Scrie: fericite de cei chemați la ospățul nunții Mielului!” Și mi-a spus: „Acestea sunt cuvintele adevărate ale lui Dumnezeu!” Și am căzut la picioarele lui, ca să mă închin. Și mi-a spus: „Vezi, nu face aceasta! Eu sunt împreună-rob cu tine și cu frații tăi, care au mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu să I te închini! Pentru că mărturia lui Isus este duhul profetiei”.« - Am redat acest bogat în conținut pasaj din Scriptură în toată mărimea lui. El ne arată în principal două evenimente de o importanță deosebită, preluarea domniei de către Dumnezeu și nunta Mielului cu mireasa Sa, Adunarea. Pentru Domnul Isus Hristos, care a suferit ca nimeni altul, aici încă nu a sosit clipa să preia tronul Său. Dar toate pregătirile pentru acest eveniment mare au loc. După această clipă deosebit de importantă așteaptă întreaga creație cu suspine, Adunarea o privește cu speranță și rugăciune, și semințiile lui Israel o doresc cu așteptare nostalgică. Nazarineanul este Regele hotărât de Dumnezeu. Însă două evenimente trebuie neapărat să aibă loc mai înainte ca Hristos să ocupe tronul de domnie peste toate: pe pământ, Babilonul trebuie judecat, în cer trebuie sărbătorită nunta Mielului. Una a fost descrisă deja mai înainte, cealaltă este prezentată în continuare.

Marele Aleluia

Apelul tronului (versetul 5) dă naștere la un răspuns imediat și minunat. Cântarea de laudă sublimă răsună cu glas puternic. »Mulțimea mare« din versetul 6 cuprinde probabil pe toți cei mântuiți din cer, cu excepția miresei, care este amintită expres în versetul 7. Glasul, pe care l-a auzit vizionarul, era ca »un glas de ape multe și ca un glas de tunete puternice«; aceste expresii simbolice arată că era un glas *maiestetic* și *puternic*. Corul puternic vorbea *într-un glas*, căci în cer toți sunt una. Sufletul încântat al vizionarului a auzit un al patrulea aleluia. Și aici lauda nu este adusă lui Hristos, ci lui Dumnezeu, care șade pe tron și acționează potrivit cu sfințenia și dreptatea Sa. Titlurile lui Dumnezeu, care sunt numite în această cântare de laudă, corespund diferitelor revelații, pe care Dumnezeu le-a dat în Vechiul Testament despre Sine Însuși diferiților sfinți și poporul Său. Fiecare în parte arată relații și glorii deosebite; împreună sunt un turn puternic (Proverbe 18,10). Cu privire la înțelesul diferitelor nume și titluri am arătat deja la studiul capitolului 11,17.¹

Suntem convinși, că acesta este momentul despre care s-a vorbit profetic deja în capitolul 11,15. Acum a venit Împărăția, și El a început să domnească. Aceasta este prima temă mare a cântării de laudă a oștirilor cerești. Ce binefacere va fi pentru creație, care timp de șase mii de

¹ „El Și-a luat acum domnia ca Domn, Dumnezeu nostru, Cel Atotputernic; în aceste însușiri El S-a preocupat cu pământul, fie ca Dumnezeu, ca Creator, ca Dătătorul făgăduințelor, ca scut alor Săi în timpul pribegiei lor, sau Cel veșnic, care împlinește toate făgăduințele Lui – Iehova, Elohim, Șadai. Toate aceste titluri El le-a luat acum în putere și a început domnia.” (J.N.D.)

ani a suferit sub păcat și urmările lui! Înainte însă ca tema a doua să fie amintită, care dă naștere la adorare din partea celor mântuiți, citim: »Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm glorie«.

La revelarea lui Dumnezeu pe tronul Său ca »Domnul, Dumnezeul nostru, Cel Atotputernic«, întreg înlăuntrul răscumpăraților Săi se pleacă înaintea Lui (compară cu Psalm 103). Sufletele nu sunt umplute cu frică, dar sunt umplute de respect profund, și cu siguranță aceasta este corect și se cuvine, dacă Îl privim în măreția Ființei Lui. Dar în temele care urmează inimile sunt mișcate în profunzime și sentimentele sunt din adâncul sufletului apelate. De aceea la început răsună îndemnul (versetul 7), să ne bucurăm și să dăm glorie lui Dumnezeu, pentru că »nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit«.

Nunta

Acest eveniment mare și însemnat va fi pentru Hristos ca Om desăvârșirea bucuriei. Nu se vorbește despre nunta *miresei*, ci despre **nunta Mielului**. Bucuria *Sa* stă pe prim plan, nu a noastră. Nunta, despre care nu se relatează nici un detaliu, va avea loc în cer, și anume în seara premergătoare revenirii Domnului în putere, sau apariției Lui, la câțiva ani după răpire (1 Tesaloniceni 4,17; Ioan 14,3). Nu Israel, și nici rămășița din Israel, ci Adunarea Noului Testament este mireasa. Israel în țara lui era soția Domnului (Jeremia 3,6-9,14-20; Isaia 54,1), dar din cauza necredincioșiei ei ea a fost pusă în libertate. Israel însă va reprimi favoarea Domnului. Însă o femeie divorțată nu va putea niciodată să mai fie o fecioară, și Domnul se va lega nu cu o femeie divorțată, ci cu o fecioară (Levitic 21,13-14; compară cu 2 Corinteni 11,2).² În afară de aceasta, Israel are locul lui și binecuvântările lui pe pământ, însă nunta Mielului va fi în *cer*, acolo unde este patria propriu-zisă a Adunării. Caracterul exclusiv ceresc al celor ce se petrec interzice aplicarea lui la Israel.

Cine aparține deci miresei? Fără ezitare răspundem: toți sfinții începând de la ziua de Rusalii (Faptele Apostolilor) și până la răpirea sfinților (1 Tesaloniceni 4,17). Aceste două evenimente sunt începutul și sfârșitul existenței Adunării pe pământ.

Cei douăzeci și patru de bătrâni, reprezentanții simbolici ai celor mântuiți, care sunt văzuți în cer imediat după răpire (capitolul 4), sunt amintiți pentru ultima dată în capitolul 19,4. Din aceasta deducem, că aici a sosit momentul în care Adunarea, mireasa, pentru prima dată în mod deosebit devine vizibilă. Bătrânii, ca să zicem așa, se împart și atât mireasa cât și oaspeții își ocupă fiecare locul care li se cuvine în scena cerească. Până atunci toți au avut același loc. Pentru sfinții timpului actual de har sunt binecuvântări deosebite (Matei 11,11; Evrei 11,40), și mai sunt și alte binecuvântări, care aparțin în comun *tuturor* sfinților. În viziunile din cartea Apocalipsa (capitolul 4,1 până la capitolul 19,4) nu se fac nici un fel de diferențieri de vreo oarecare natură în interiorul grupei bătrânilor. Dar noțiunea de *bătrâni* dispare în momentul când grupele diferite de sfinți își ocupă locurile care le-au fost acordate în legătura lor cu Mielul. Adunarea este mireasa. Deoarece Adunarea este întemeiată pe gloria și demnitatea lui Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, ea nu va pieri (Matei 16,18). *Trupul Său* este pentru El *cel mai apropiat* dintre toate (Efeseni 1,23), și *mireasa Sa* este lucrul *cel mai prețios* pentru inima Sa și pentru ochii Săi. El a iubit Adunarea cu o dragoste netrecătoare și neschimbătoare, și El o iubește cu o dragoste, care este totdeauna activă și neobosită, până când El o va înfățișa glorioasă (Efeseni 5,25-27). Adunarea a supraviețuit în unele „furtuni”, în timp cu nori și soare ea a dus dorul Mirelui ei ceresc, deseori ea împreună cu Duhul au strigat către El, Luceafărul strălucitor de dimineață: *Vino!* (Apocalipsa 22,16-17). Sfinții, care potrivit cu Ioan 14,2-3 își au locul în casa Tatălui, vor fi prezentați în Împărăție ca mireasa și soția Mielului. Ce moment fericit!

² Vezi explicațiile la capitolul 17,2.

Gloria Sa și bucuria Sa se va revărsa.³ Capul Lui va fi uns cu untdelemn de bucurie mai presus de toți tovarășii Săi (Evrei 1,9). Poziția noastră, binecuvântarea noastră, bucuria noastră este inclusă în ale Sale. »Nunta Mielului a venit.« Atunci El, Cel care odinioară a suferit și a murit, va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va sătura.

Soția Mielului se pregătește

7. - »Soția Lui s-a pregătit.« - În acest context cuvântul *mireasă* nu s-ar potrivi așa de bine. Sunt două aspecte ale pregătirii, și ambele își găsesc aplicarea la cei mântuiți, care în totalitatea lor constituie Adunarea. Mai întâi Dumnezeu în exercitarea harului Său nemărginit face pe om să corespundă gloriei cerești; în Coloseni 1,12 citim: »Mulțumind Tatălui, care *ne-a învrednicit* să avem parte de moștenirea sfinților în lumină.« În al doilea rând credincioșii se pregătesc, atunci când vor intra în gloria veșnică. Tot drumul vieții pe pământ trebuie să mai fie privit încă o dată în prezența Aceluia care este Lumină; noi trebuie să fim arătați (sau, descoperiți) cu viața noastră înaintea scaunului de judecată al lui Hristos (2 Corinteni 5,10). Lumina tronului va cădea pe fiecare clipă a vieții noastre, va descoperii ce este ascuns și va face să se recunoască adevăratul caracter al faptelor noastre, al cuvintelor noastre, al slujbei noastre. Toate întrebările neclarificate ale vieții noastre vor fi clarificate, enigmele și problemele nerezolvate vor fi rezolvate și toate greșelile și neînțelegerile vor fi corectate. Aceasta și multe altele vor fi efectul scaunului de judecată al lui Hristos asupra sfinților cerești și vor *preceda* nunta. »Soția Lui s-a pregătit.« Lumina tronului și-a făcut lucrarea binecuvântată și a arătat clar tot parcursul vieții pe pământ. Ce ar fi, dacă în veșnicie ne-am aduce aminte de un eveniment neplăcut, care nu ar fi pus în ordine? Un astfel de gând ar fi insuportabil. Dar la scaunul de judecată toate vor veni la lumină, fiind o chestiune între fiecare sfânt în parte și Domnul. Nu va fi o prezentare publică. Nici nu trebuie să ne gândim la *judecată*. Toată judecata a fost efectuată pe cruce, El Însuși a suferit-o pentru noi în cele trei ore de întuneric. Noi vom fi deja glorificați, »înviați în glorie« (1 Corinteni 15,43) sau transformați »în asemănare cu trupul gloriei Sale« (Filipeni 3,21), atunci când vom apărea înaintea tronului de judecată al lui Hristos, ca să vedem trecutul în lumina tronului. Ce har, că așa este! După aceea noi vom păși dinaintea scaunului de judecată cu lumina lui pătrunzătoare și vom intra pentru totdeauna în prezența intimă a Mielului ca mireasă și ca soție a Sa.

Îmbrăcămintea miresei

8. - »Și i s-a dat să se îmbrace în in subțire, strălucitor și curat, pentru că inul subțire sunt faptele drepte ale sfinților.« - Curva a fost gătită cu măreție, dar ea gândea că are pretenția legitimă la splendoare, strălucire și podoabă. La mireasă este cu totul altfel; ea va fi îmbrăcată prin *har*: »i s-a dat.« Fără îndoială există o răsplătire pentru lucrarea făcută, așa cum arată clar Matei 25,14-23. Și »Dumnezeu nu este nedrept, ca să uite lucrarea voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Său« (Evrei 6,10). Pentru noi ar fi probabil bine să uităm aceasta, Dumnezeu nu va uita niciodată.

Mai există un aspect, pe care niciodată să nu-l uităm, și acesta este nemărginirea lui Dumnezeu. El are dreptul să dea ceva, sau să nu dea, să dea mai mult sau nu. Unii slujitori însemnați ai lui Dumnezeu au eșuat în viața lor și în lucrarea lor, deoarece ei nu au ținut seama de adevărul mare necesar pentru echilibru, că Dumnezeu este neîngrădit. Pilda talanților din Matei 25 arată *harul* lui Dumnezeu în răsplătire, în timp ce pilda despre lucrătorii viei din

³ Potrivit cu Efeseni 5,27, Domnul Însuși Își va prezenta Adunarea glorificată. Acesta este un eveniment care va avea loc într-o atmosferă *intimă*, care va precede evenimentul *public*, și anume, acela al nunții. Unul este urmarea celuilalt.

capitolul 20 al aceleiași Evanghelii pune înaintea ochilor *neîngrădirea* lui Dumnezeu; acolo El răsplătește pe toți în aceeași măsură, independent de povara și durata lucrării lor.

Hainele din în curat, strălucitor, cu care sunt îmbrăcați îngerii cu cele șapte plăgi (capitolul 15,6), arată dreptatea judecăților făcute de ei. Inul subțire al miresei, strălucitor și curat, sunt »faptele drepte ale sfinților«, pe care le-au făcut ei pe pământ. Mireasa însă nu își revendică nici un merit pentru sine, căci aceste fapte drepte au fost făcute prin puterea Duhului Sfânt în ea. Mai târziu vom vedea că ea are gloria lui Dumnezeu (capitolul 21,11). Aici se vorbește de propria ei dreptate (neprihănire), nu de dreptatea (neprihănirea) lui Dumnezeu. Culorile stridente ale hainelor curvei stau în opoziție clară cu inul curat, alb, strălucitor al miresei. Ea poate prin aceasta să intre în savurarea părtășiei permanente și în legătura cea mai intimă cu Soțul ei, cu Mielul. Faptele ei de pe pământ sunt prețuite în cer după adevărata lor valoare. Ea le poartă ca pe haină a ei, sau – folosind cuvintele din versetul 7 – ea »s-a pregătit«. Prin aceasta ea va merge de la tronul de judecată la nuntă și de acolo va merge să domnească împreună în Împărăție.

Oaspeții de la masa de nuntă

9. - »Și mi-a spus: „Scrie: ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!”« - Mireasa și oaspeții sunt clar diferențiați. Mireasa stă desigur într-o legătură mai strânsă cu Mielul. Mireasa se căsătorește cu El, oaspeții sunt invitați la nuntă.

Îngerul îl solicită pe vizionar să scrie. Acest apel, pe care îl găsim de mai multe ori pe parcursul viziunilor, arată o importanță deosebită a comunicării. Aici sunt numiți »fericiți« cei invitați la masa de nuntă. Despre mireasă nu se spune aceasta. Ea are voie să savureze binecuvântarea cea mai înaltă, care este totuși exprimată în cuvintele simple *mireasă* și *soție*. Ce bucurie negrăită este partea ei veșnică! Dar și oaspeții sunt considerați fericiți. Cine sunt ei? Sunt prietenii Mirelui. Dacă ei ar fi numai prietenii miresei, atunci fericirea lor nu ar putea fi așa de mare și de prețioasă ca aceea a prietenilor Mirelui. Ioan Botezătorul spune categoric, că el este un prieten al Mirelui (Ioan 3,29). El a murit ca martir, înainte ca Adunarea să se fi înființat. De aceea el va fi probabil oaspetele cel mai onorat la ospățul nunții. Sfinții din timpul Vechiului Testament vor constitui marea ceată a oaspeților invitați. Deoarece ei toți sunt prieteni ai Mirelui, ei se vor bucura să-I audă glasul și să umble în prezența Lui. Martirii amintiți în cartea Apocalipsa vor fi înviați după ce a avut loc nunta și de aceea nu pot fi socotiți în rândul oaspeților la nuntă. Îngerii ar putea să ia parte ca spectatori, dar ei nu pot fi oaspeți. Niciodată nu se vorbește despre îngeri în felul în care se vorbește aici despre oaspeți. – Acest ospăț stă în opoziție cu ospățul de mai târziu al judecății (versetul 17). Ospățul nunții stă în legătură cu Mielul și prietenii Lui, ospățul judecății stă în legătură cu Dumnezeu și cu judecata, pe care El o va face celor păcătoși. Însă această judecată va fi executată prin Domnul, atunci când El va fi venit cu sfinții Lui cerești.

Confirmarea comunicărilor

9. - »Și mi-a spus: „Acestea sunt cuvintele adevărate ale lui Dumnezeu!”« - Ele sunt adevărul curat al lui Dumnezeu și cu certitudine vor avea loc. Acestor comunicări divine, fie că ele sunt făcute de un înger sau sunt văzute de Ioan, li se acordă întreaga greutate a autorității lui Dumnezeu. Nu presupuneri sunt temelia credinței noastre, ci certitudinea că Dumnezeu a vorbit. Adevărurile cuprinse în primele nouă versete ale capitolului nostru sunt confirmate aici divin. Certitudinea absolută este deosebit de importantă în aceste zile în care principiul credinței într-o revelație divină este privit ca semn al unui duh limitat și redus. Însă Dumnezeu *a vorbit*. În timpurile din vechime Dumnezeu a vorbit prin proroci, în timpul Noului Testament Dumnezeu a

vorbit în Fiul Său (Evrei 1,1). Ce binecuvântat este să ai confirmarea clară a acestor adevăruri sublimе, care fac inima fericită!

Îngerii și sfinții ca împreună-robi

10. - »Și am căzut la picioarele lui, ca să mă închin lui. Și mi-a spus: „Vezi, nu face aceasta!”« - Evident vizionarul a fost copleșit de conținutul minunat al comunicărilor care i s-au făcut; probabil și îngerul, care i s-a arătat în viziune, era o apariție prea minunată pentru ochiul omenesc. Probabil de aceea a căzut la picioarele lui, ca să-i aducă adorare. Dar sfinții îngeri sunt foarte atenți cu privire la onoarea și drepturile lui Dumnezeu. Unei creaturi aflată într-o poziție înaltă i se poate aduce *respect*, dar *adorarea* se cuvine numai Creatorului. Atitudinea lui Ioan a fost imediat oprită: »Vezi, nu face aceasta!« Adorarea chiar și a celor mai înalte creaturi ale lui Dumnezeu este idolatrie. Atât îngerii cât și sfinții adoră pe Dumnezeu și pe Hristos, așa cum cartea Apocalipsa o confirmă din belșug. La o ocazie viitoare (capitolul 22,8-9) Ioan a vrut din nou să adore un înger, dar nici atunci îngerul nu i-a permis.

10. - »Eu sunt împreună-rob cu tine și cu frații tăi, care au mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu să I te închini! Pentru că mărturia lui Isus este duhul profeției”.« - Îngerul s-a numit împreună-rob sau împreună-sclav al apostolului. Așa cum un sclav este obligat pe viață să slujească Domnului său, așa sunt îngerii și sfinții obligați pentru slujba permanentă a lui Dumnezeu; ei sunt cu plăcere și de bună voie sclavii Lui. Toate creaturile inteligente stau realmente pe acest fundament. La îngeri aceasta se bazează pe crearea lor și pe poziția lor, la sfinți se bazează pe faptul că ei au fost cumpărați și eliberați (1 Corinteni 6,19-20). – Dacă fraza s-ar fi terminat cu explicația îngerului, că el este un împreună-rob sau împreună-sclav al apostolului Ioan, atunci s-ar fi putut presupune, că este vorba numai despre apostoli sau despre persoanele deosebite din Adunare (1 Corinteni 12,28; Efeseni 4,11; Apocalipsa 21,14; Matei 19,28). Dar îngerii, care slujesc cu bucurie, sunt împreună-robi ai fraților lui Ioan, care au »mărturia lui Isus« sau țin cu tărie la ea. Mărturia lui Isus are în cartea Apocalipsa un caracter profetic și se referă la preluarea evidentă a autorității de guvernare prin El, care în timpul Împărăției de o mie de ani va fi o realitate împlinită (vezi și capitolul 1,2). Dacă acest loc, care inutil a pus în încurcătură pe unii cititori, s-ar citi împreună cu capitolul 12,17, unde apar aceleași cuvinte, greutatea ar dispărea. Rămășița temătoare de Dumnezeu din Iuda va avea »mărturia lui Isus« în timpul de necaz care va veni, și din psalmi putem recunoaște, că mărturia va purta un caracter profetic în împrejurările lor. Ei vor ofta și vor implora fierbinte mult așteptata intervenție a lui Dumnezeu în favoarea lor. Ținta nădejzii lor este prezența lui Mesia. Apariția Lui pentru eliberarea lor. – Îngerul îi cere lui Ioan: »Lui Dumnezeu să I te închini!« Această solicitare este valabilă întotdeauna pentru cer și pentru pământ, pentru îngeri și pentru oameni.

Cerul deschis (versetele 11-21)

Introducere

11.-16. - »Și am văzut cerul deschis; și iată un cal alb și Cel care ședea pe el este numit Credincios și Adevărat; și El judecă și se luptă cu dreptate. Și ochii Lui sunt o flacără de foc și pe capul Lui sunt multe diademe, având un nume scris, pe care nu-l știe nimeni, decât El; și este îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge; și numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu”. Și oștirile din cer Îl urmau pe cai albi, îmbrăcate în in subțire, alb și curat. Și din gura lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, ca să lovească națiunile cu ea; și El le va păstori cu un toiag de fier; și El va călca teascul vinului furiei mâniei lui Dumnezeu Cel

Atotputernic. Și are un nume scris pe haina și pe coapsa Lui: „Împărat al împăraților și Domn al domnilor”.« - Restul capitolului, căruia noi i-am dat titlul „Cerul deschis”, este împărțit în trei părți:

1. Împăratul puternic și oștirea Lui biruitoare (versetele 11-16).
2. Strigătul adresat păsărilor, să ia parte la »marea masă a lui Dumnezeu« (versetele 17-18).
3. Nimicirea totală a oștirilor dușmane, la care căpeteniile lor sunt aruncate de vii în iazul de foc și restul sunt nimicii (versetele 19-21).

Versetele 11 la 16 conțin comunicări de mare importanță. Am găsit multe și diferite prezentări ale lui Hristos, căci întreaga carte vorbește mai mult sau mai puțin *despre El*, în timp ce ea *ne vorbește nouă* din belșug, »peste care a venit sfârșitul veacurilor« (1 Corinteni 10,11). Însă această vedenie este deosebită în conținutul ei și în efectele ei vaste și este aproape de neîntrecut. Aici nu vedem Mielul în mijlocul tronului, ca în capitolul 5, ci pe marele Împărat și Războinic în toată puterea Sa biruitoare asupra tuturor. Înaintea lui Hristos, așa cum este El descris aici, tremură oștirile împăraților pământului și inimile curajoase ale celor puternici se vor îngrozi. Dar această priveliște va umple cu bucurie pe cei sfinți, căci ei Îl cunosc; Împăratul și Judecătorul este Domnul și Salvatorul.

Cerul deschis și ușa deschisă în cer

11. - »Și am văzut cerul deschis.« - În această carte citim despre multe și diferite evenimente cerești, care au fost arătate vizionarului. El a auzit glasuri și cântări, a văzut îngeri și sfinți glorificați, a văzut pe bătrâni și ființele vii aducând adorare, a văzut tronuri, cununi, îmbrăcăminte, harfe, cărți și alte lucruri, și toate acestea vorbesc despre fericirea și activitatea neîntreruptă a locuitorilor cerului. Lui, și nouă, i-au fost acordate priviri în cer, dar să vezi cerul deschis, această priveliște este ceva măreț și copleșitor. În capitolul 4,1, unde încep viziunile despre lucrurile cerești, citim: »După aceasta am văzut; și iată o ușă era deschisă în cer.« Cu cât mai mare trebuie să fi fost uimirea vizionarului, când în această viziune el a văzut *cerul* însuși deschis, și nu numai o *ușă*, care i-a permis să intre în duhul. *Cerul deschis* este punctul de pornire potrivit al mărețului marș victorios din cer. O ușă deschisă în cer i-a permis vizionarului *să intre*, dar cerul se deschide pentru oștirile cerești, ca *să iese*. De cinci ori citim în Noul Testament în legătură cu Hristos despre cerul deschis (Matei 3,16; Luca 3,21; Ioan 1,51; Faptele Apostolilor 7,56; Apocalipsa 19,11). Trei din aceste locuri vorbesc despre evenimente din trecut, două despre evenimente din viitor. Odinioară trebuia mărturisită slava Sa morală în smerirea Lui. În viitor revelarea gloriei Sale în cer va cere ca cerul să se deschidă. Într-o viziune care va urma, vizionarului i-a fost arătată cetatea sfântă, Ierusalimul, »coborând din cer, de la Dumnezeu« (capitolul 21,9-10), dar în legătură cu aceasta nu se spune, că cerul va fi deschis. El va fi o dată deschis, și aceasta este suficient.

Descrierea Biruitorului și a oștirii Sale

11.- »Și iată un cal alb și Cel care ședea pe el este numit Credincios și Adevărat.« - Primul lucru, din ceea ce a văzut vizionarul și pe care el îl numește, este un cal alb, simbolul *puterii biruitoare*.⁴ Călărețul, care mergea înaintea convoiului și conducea totul, poartă numele simbolic »Credincios și Adevărat«. Și alții ar putea într-o oarecare măsură să fie caracterizați prin aceste însușiri, dar numai Hristos poate fi numit așa fără nici o restricție. El este în Persoana Sa și în acțiunea Sa încorporarea desăvârșită a acestor însușiri.⁵ El este credincios în împlinirea oricărei

⁴ Vezi explicațiile la capitolul 6,2.

⁵ Vezi explicațiile la capitolul 15,3.

făgăduințe și a oricărei amenințări cu judecata, la care fiecare cuvânt al Său și orice acțiune a Sa poartă pecetea adevărului absolut.

11.- »El judecă și se luptă cu dreptate.« - El vine ca să ia soarta lumii în mâinile Sale pentru o mie de ani. El este Războinicul puternic, și El va lua lumea în posesiune și o va judeca. Dumnezeu »a rânduit o zi în care va judeca după dreptate pământul locuit, prin Omul pe care L-a rânduit și despre care a dat tuturor o dovadă de netăgăduit prin faptul că L-a înviat dintre cei morți« (Faptele Apostolilor 17,31). Ziua hotărâtă de El este aproape, și Omul hotărât de El stă aici înaintea noastră ca și Conducător al oștilor cerești. Războiul, pe care El îl duce, nu va fi un război nedrept. El nu va fi dus, ca multe alte războaie, din simpla plăcere de a cucerii și pentru extinderea propriului domeniu de stăpânire. Judecarea este numită înaintea luptei, deoarece El va face totul în mod drept și înțelept. Chiar și lupta, al cărei final este deja clar, va fi condusă cu înțelepciune. *Dreptatea* Îl caracterizează ca Judecător, dar și ca Luptător.

12. - »Ochii Lui sunt o flacără de foc.« - În capitolul 1,14 și capitolul 2,18 se spune despre Hristos, că ochii Lui sunt »ca o flacără de foc«, dar aici cuvântul de comparare este lăsat la o parte. »Ochii Lui sunt o flacără de foc.« Aceasta înseamnă, că El posedă a-tot-cunoașterea divină, că El vede totul și depistează orice rău ascuns. Evaluarea tuturor lucrurilor din partea Sa aparține în locurile numite caracteristicilor celor mai remarcabile ale Persoanei Sale. Urmărilor privirii ochilor Săi sunt aici mult mai grave.

12. - »Și pe capul lui sunt multe diademe.« - Coroanele și diademele trebuie diferențiate.⁶ Sfinții cerești poartă coroane (capitolul 4,4.10) ca semn al demnității lor regale, dar Hristos are pe capul Său diademe, care arată autoritatea Sa absolută și cea mai înaltă. Balaurul are și el diademe pe cele șapte capete ale lui (capitolul 12,3), și fiara are și ea diademe pe cele zece coarne ale ei (capitolul 13,1). Prin aceasta atât balaurul cât și fiara fac paradă de autoritatea lor cea mai înaltă. Dar este numai Unul, căruia I se poate încredința exercitarea autorității absolute și domniei neîngrădite, și acesta Unul este Fiul Omului (Psalmul 8). Balaurul are șapte diademe și fiara are zece, dar Hristos are întâietatea înaintea tuturor; pe Capul Lui sunt »multe diademe«. Ele vorbesc despre faptul, că *Lui* I-a fost dată toată autoritatea și puterea de guvernare.

12. - »Având un nume scris, pe care nu-l știe nimeni, decât El.« - În Sfânta Scriptură găsim nume diferite ale Persoanelor Dumnezeirii, așa cum ar fi Dumnezeu, Iehova, Isus, Hristos, Domnul și altele, care de fiecare dată desemnează Persoanele divine în relații speciale cu creaturile. Dar aici un Nume *nu* este revelat; nimeni nu-L cunoaște. Există ceva în Hristos, care a fost dintotdeauna și va fi întotdeauna, pe care nici un nume nu-l poate exprima, pe care nici o creatură nu poate să-l cunoască sau să-l înțeleagă. În toată plinătatea Ființei Lui ca Dumnezeu și Om, Fiul poate fi cunoscut numai de Tatăl (Matei 11,27). Însă în Sine Însuși Hristos poartă întotdeauna deplina conștiință a ce a fost și ce este El.

13. - »Și este îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge.« - Acest tablou nimerit și impresionant vorbește despre răzbunarea Sa, despre acțiunea Sa judecătorească față de oștirile dușmane din Europa decăzută, care vor porni să facă război cu Mielul. În Isaia 63,1-4 vedem revenirea triumfătoare a Domnului din țara Edom și din capitala acesteia Boțra; ziua răzbunării era în inima Lui, și hainele Lui și toată îmbrăcămintea Lui erau stropite cu sângele dușmanilor Săi. Dar aici haina este înmuiată⁷ în sânge înainte de a fi lupta, un indiciu clar la faptul că răzbunarea Lui dreaptă va lovi în măsură deplină oștirile adunate sub cei doi conducători mari ai lor, fiara și prorocul mincinos.

⁶ Vezi explicațiile la capitolul 12,3.

⁷ Nu este corect să se aducă »haina înmuiată în sânge« în legătură cu sângele de pe cruce. Domnul acționează aici în judecată și nu în har. Nu este sângele Lui propriu, ci al dușmanilor Săi. Contextul face clar acest sens.

13. - »Și numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu”.« - Dintre cei opt scriitori sfinți ai Noului Testament, Ioan este singurul care folosește acest titlu al Domnului. Ca »Cuvânt al lui Dumnezeu« El este expresia și prezentarea a ceea ce Dumnezeu este în Ființa Sa, în caracterul Său și în lucrările Sale. El este »Cuvântul vieții« (1 Ioan 1,1), deoarece în Persoana Sa și în acțiunea Sa El este întruparea vie și revelarea acestei vieți. Ca revelare desăvârșită a lui Dumnezeu în *judecată* El este numit și aici »Cuvântul lui Dumnezeu«. Ca și »Cuvântul«, El are o existență personală, independentă și veșnică (Ioan 1,1.2), și ca și »Cuvântul« El este Creatorul tuturor lucrurilor (Ioan 1,3). El este revelarea lui Dumnezeu, Cel care L-a făcut cunoscut pe Dumnezeu (Ioan 1,18). Cuvintele noastre trebuie să fie expresia exactă a ceea ce suntem noi. Cuvintele Domnului Isus au fost permanent expresia desăvârșită a ceea ce El a fost întotdeauna și este (Ioan 8,25). Ca și Cuvânt El revelează pe Dumnezeu în însușirile naturii Sale ca *lumină* și *dragoste*, și ca »singurul Fiul« El revelează pe Tatăl. Prima fără a doua ar fi lăsat un gol mare, căci inima noastră dorește bucuria lăuntrică, pe care o dă legătura cunoscută cu El. Noi avem dreptul să cunoaștem pe Dumnezeu ca Tată al nostru.

În context numele sau titlul »Cuvântul lui Dumnezeu« folosit aici pentru Domnul Isus are un înțeles deosebit. Este Dumnezeu, care intră în acțiune ca Judecător. Natura Lui cere judecarea acelor care pe pământ în nebunia lor vor să încerce să împiedice principiul divin, instaurarea Fiului Său ca Împărat pe muntele Sion și punerea în mâinile Sale a guvernării asupra pământului (Psalmul 2). Hristos, »Cuvântul lui Dumnezeu«, este expresia cuprinzătoare a lui Dumnezeu și în judecata, care aici este gata să înceapă.

Oștirile de război triumfătoare

14. - »Și oștirile din cer Îl urmau pe cai albi, îmbrăcate în in subțire, alb și curat.« - Oștirile de război din cer urmează pe Conducătorul lor sublim. Și ele călăresc pe cai albi, care simbolic vorbesc despre victorie, căci biruința Lui este și biruința lor și triumful Lui este și triumful lor. Această oștire sunt sfinții cerești, sfinții din timpul Vechiului Testament și sfinții care fac parte din mireasă. Ei toți sunt îmbrăcați în haine care mărturisesc despre dreptatea personală și despre faptul că ei aici în lupta personală au acționat drept, prin aceea că au intervenit pentru drepturile lui Dumnezeu în împrejurări caracterizate de contrazicere și împotrivire față de Dumnezeu și față de Hristos. Haina miresei (versetul 8) este și haina fiecăruia care face parte din această oștire de război. Oștirile din cer, care Îl urmează cu bucurie pe Domnul, și vor pleca cu El, nu constau din îngeri, ci din sfinți, din oameni mântuiți. În această coloană militară simbolică, oștirile sfinților din cer însoțesc pe Conducătorul lor. Vedem aici împlinirea prorociei lui Enoh, care cu mai mult de cinci mii de ani în urmă a rostit-o, dar care a fost scrisă numai în epistola lui Iuda: »Iată, a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi« (Iuda 14). Zaharia a scris despre aceeași venire (Zaharia 14,5), dar el vestește judecata asupra puterilor dușmane, care vor fi adunate împotriva lui Iuda și Ierusalim, în timp ce cartea Apocalipsa amintește națiunile ca fiind primele subiecte ale judecății, care vor să facă război cu *Mielul*. Și îngerii vor însoți convoiul Domnului (Matei 16,27; 25,31; Evrei 1,6). Puterea Lui biruitoare (caii albi) se va arăta în ziua în care mânia Mielului va aduce o judecată așa de îngrozitoare asupra dușmanilor. Descrierea oștirilor cerești, care Îl însoțesc pe Hristos în marșul Său într-un război drept, este o întrerupere în descrierea generală a lui Hristos, care se continuă după aceea. Războiul însuși este numit foarte scurt (versetul 19), dar Persoana marelui Conducător (sau Urzitor) al salvării noastre este descrisă⁸ detaliat. Ne bucurăm, că așa de multe lucruri sunt făcute cunoscut despre *El*.

⁸ Hengstenberg a scris în privința aceasta: „Descrierea războiului este tot așa de remarcabilă pentru *scurtimea* ei ca și descrierea Domnului pentru *lungimea* ei. Însă aceasta este foarte natural, deoarece nu se poate duce o luptă permanentă împotriva Aceluia care ucide cu suflarea gurii Lui« (2 Tesaloniceni 2,8).

Hristos ca Judecător

15. - »Și din gura lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, ca să lovească națiunile cu ea.« - Această sabie ascuțită este singura armă de atac a întregii oștiri cerești. Ea iese numai din gura Lui. Oștirile care Îl urmau nu aveau nici o armă, și ele nici nu aveau nevoie de ele, căci Domnul va duce lupta. O afirmație asemănătoare citim în Isaia 11,4. Domnul va vorbi atunci, așa cum a vorbit odinioară în grădina Ghetsimani, și dușmanii Lui au căzut la pământ (Ioan 18,5-6). Cuvântul Său are o putere căreia nu I se poate împotrivi nimeni; când El vorbește ca Judecător, El este în stare să bată și imediat să onoare. Cuvântul rostit al Domnului nu este ca o armă carnală, ci El este o putere nimicitoare, care are un efect mai puternic decât oricare armă creată prin priceperea omenească.

15. - »Și El le va păstori cu un toiag de fier.« - La această descriere minunată a puterii Lui atotputernice cu siguranță scriitorul s-a gândit la Psalmul al doilea. Toiagul de fier tare și rezistent vorbește simbolic despre domnia Lui severă și intransigentă asupra națiunilor rebele. »El le va păstori (sau paște)« înseamnă că El va domni (ca în capitolul 12,5). Unirea celor evlavioși ai Săi cu El în guvernarea Sa asupra lumii și în judecata dușmanilor (Psalmul 149,6-9) nu stă în nici un caz în contradicție cu adevărul, că El îi »va păstori cu un toiag de fier«. Este lucrarea Sa, și El este dotat cu plinătate de putere, ca să facă această lucrare. Voința neînduplecată a națiunilor trebuie frântă și puterea lor trebuie bătută.

15. - »Și El va călca teascul vinului furiei mâniei lui Dumnezeu Cel Atotputernic.« - Deci aici nu se vorbește despre recolta, în care ce este bun va fi despărțit de ce este rău, ci de culegerea viei cu judecata ei necruțătoare a răului, în mod deosebit a răului religios, care atunci se va fi dezvoltat până la decăderea totală (capitolul 14,17-20)⁹. În acest verset 15 vedem trei simboluri ale judecății.

1. O sabie ascuțită pentru pedepsirea judecătorească imediată cu moartea.
2. Un toiag de fier pentru o guvernare severă și intransigentă.
3. Teascul mâniei neamestecate a lui Dumnezeu pentru judecarea celor vinovați.

Este teascul mâniei Dumnezeului Cel atotputernic. »A Mea este răzbunarea«, vorbește Domnul. Și aici cuvintele »El calcă teascul« arată că Domnul singur va face judecata. El a vorbit deja prin prorocul Isaia: »Am călcat singur în teasc și nimeni dintre popoare nu era cu Mine« (Isaia 63,3).¹⁰

16. - »Și are un nume scris pe haina și pe coapsa Lui: „Împărat al împăraților și Domn al domnilor”.« - Descrierea detaliată se termină cu această confirmare impresionantă a slavei¹¹ Sale. Haina este ceva, care se vede de alții. Haina, care arată spre caracterul Său vizibil în exterior – în acțiunile și căile Lui – poartă Numele care exprimă clar hegemonia Sa atotcuprinzătoare. În locul sabiei încinsă la coapsă (Psalm 45,3), acest *Nume* stă scris și pe coapsa Sa. Sabia iese din gura Lui, Numele Îl poartă pe coapsa Sa. În mod normal *acolo* s-ar căuta sabia, dar în locul acesteia acolo se confirmă demnitatea sublimă a lui Hristos ca Domnitor peste toți domnitorii și ca Domn peste toți neînsemnații deținători ai puterii. În capitolul 1,4 sunt numite aceleași titluri ale Domnului, însă acolo în ordine inversă: »Domn al domnilor și Împărat

⁹ Vezi explicațiile la capitolul 14.

¹⁰ Nu se spune, că oștirile cerului Îl însoțesc pe Domnul, atunci când El exercită judecata în Edom, dar atunci când El va birui fiara și oștirile ei, ei »vor fi cu El«. Domnul singur va face răzbunarea, fie că este vorba de Edom sau de oștirile adunate ale națiunilor decăzute ale Europei. Dar la ședințele de judecată vor participa sfinții Săi cerești, așa cum arată făgăduința dată biruitorilor din Tiatira (Apocalipsa 2,26-27; și capitolul 20,4). La exercitarea judecății asupra anumitor puteri vor participa și iudeii (Isaia 11,14; Zaharia 9,13; 12,6; 14,14).

¹¹ „Hristos este public, în ceea ce privește poziția Lui oficială precum și Ființa Lui lăuntrică, Împăratul împăraților și Domnul domnilor.” (J. N. D.)

al împăraților». Nici o peniță nu este în stare să descrie așa cum se cuvine această Personalitate minunată. – La explicarea simbolurilor și a constatărilor categorice este necesară grijă, dar o greutate reală nu există. Să ne gândim la împrejurările, la cauza și adevăratul motiv al acestui război: toate popoarele de pe pământ se vor răscula public și cutezător cu forță armată împotriva autorității lui Dumnezeu, fie că este vorba de autoritatea Sa morală ori de autoritatea guvernării Sale. Națiunile de pe pământ și sfinții care coboară din cer sunt adevărate oștiri, dar care au intenții, scopuri și planuri total opuse. Studiile care urmează au scopul de a ne ajuta să ieșim din neclaritate și nesiguranță și să ajungem să cunoaștem ce este adevărat și real, ce urmează să aibă loc în curând și la care vom participa cu toții.

Marea masă a lui Dumnezeu

17.-18. - »Și am văzut un înger care stătea în soare; și a strigat cu glas tare, spunând tuturor păsărilor care zboară în mijlocul cerului: „Veniți, adunați-vă la marea masă a lui Dumnezeu, ca să mâncați carnea împăraților și carnea comandanților și carnea oamenilor puternici și carnea cailor și a celor care stau pe ei și carnea tuturor, și liberi și robi, și mici și mari!”« - După ospățul plin de bucurie al nunții Mielului citim acum despre »marea masă a lui Dumnezeu«. Ioan a văzut îngerul stând în soare, ca să zicem așa în mijlocul celei mai înalte autorități de guvernare. El stă acolo, unde poate fi văzut de toți și de unde el poate avea o privire de ansamblu asupra întregii scene a războiului. Ospățul, la care el invită păsările răpitoare, va avea loc abia după bătălie, dar păsările sunt chemate deja *înainte* de a avea loc bătălia. Marele ospăț va consta din cadavre. În liniștea morții vor zace împărați, comandanți, oameni puternici, cai și călăreții lor, liberi și robi, mici și mari, și trupurile lor vor fi prada păsărilor cerului. Ei toți vor fi uciși cu *o singură* sabie ascuțită a Conducătorului oștirilor cerului, care va ieși din gura Lui. Prin *Cuvântul* Domnului va avea loc o judecată imediată a oștirilor dușmane adunate. Trebuie să observăm că acest eveniment îngrozitor va avea loc cu adevărat și literalmente; judecata anunțată aici nu trebuie privită ca fiind simbolică. Pornirea războiului împotriva Mielului este privită mai dinainte, și rezultatul lui este arătat. Acești uciși vor învia iarăși la învierea morților, ca să mai întâmpine încă o dată pe Domnul. Atunci El nu va șede pe calul alb al Biruitorului puternic, ci pe marele *tron* alb, și imediat după judecată ei vor avea parte de condamnarea veșnică în iazul de foc (capitolul 20,11-15). Învierea lor pentru judecată va avea loc o mie de ani după pedepsirea lor pe pământ.

De cinci ori citim în versetul 18 cuvântul **carnea**; carnea lor va fi hrana păsărilor cerului. Ce sfârșit umilitor pentru mândria, luxul, tăria și puterea de luptă a oștirilor Europei! Vulturul, acvila și alte păsări răpitoare se vor sătura cu carnea oamenilor, chiar și cu a celor mari și puternici dintre ei, ale căror nume sunt notate pe paginile istoriei timpului acesta (compară cu Ezechiel 39,4.17-20). **»Și toate păsările s-au săturat din carnea lor«** (versetul 21), săturat peste măsură. Ce eveniment dezgustător va fi acesta și ce mare va fi numărul morților!

Înfrângerea fiarei și a împăraților adunați și a oștirilor adunate

19.-21. - »Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștirile lor adunate să lupte împotriva Celui care șede pe cal și împotriva oștirii Lui. Și fiara a fost prinsă, și falsul profet care era cu ea, care făcuse înaintea ei semnele prin care îi înșelase pe cei care au primit semnul fiarei și pe cei care s-au închinat chipului ei. Cei doi au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă; și ceilalți au fost uciși cu sabia Celui care șede pe cal, sabie care ieșea din gura Lui; și toate păsările s-au săturat din carnea lor.» - Aici se vorbește de asocierea militară cea mai uriașă din toate timpurile, în care se vor uni împărați și popoare. Mai întâi este numită **fiara** – ca punct central și căpetenie a întregii mișcări. Noțiunea

»fiara« desemnează puternicul imperiu roman reinstaurat cu toată puterea lui materială și toate sursele lui de ajutor. – După aceea sunt amintiți **»împărații pământului«**, împărații care vor deplânge pustiirea Babilonului (capitolul 18,9). Persoanele de conducere și guvernare ale creștinătății total decăzute se vor uni cu fiara în acest război fără rațiune.¹² – Și »oștirile lor«, oștirile fiarei și ale împăraților, vor fi **adunate** la acest război. S-ar putea presupune, că reunirea vastă de puteri va lua naștere prin acțiunea omenească. Dar nici un Cezar și nici un Napoleon nu ar putea să dea naștere la o astfel de reunire vastă – și pentru un scop așa de temerar ca aici. Satan și uneltele lui vor sta înapoia acestei mișcări. În capitolul 16,13.14.16 se ridică voalul și se arată planul secund al acestei adunări. Trei duhuri necurate, satanice în ce privește originea și ființa lor, dotate cu putere supranaturală, ca să facă semne, vor merge »la împărații întregului pământ locuit, ca să-i adune pentru războiul acelei zile mari a Dumnezeului Celui Atotputernic«. Chiar și locul strângerii lor este redat în Cuvântul lui Dumnezeu: Armagedon (capitolul 16,16).

După ce am văzut, prin cine și unde vor fi adunate puterile dușmane, să studiem scopul unirii lor. Citim faptul simplu, dar consternant, că oștirile pământului vor fi adunate »să lupte împotriva Celui care ședea pe cal și împotriva oștirii Lui«. A mai fost așa ceva în istorie? Națiunile Europei și a altor câteva ținuturi, care cândva au fost luminate și s-au declarat de partea creștinismului, vor fi înșelate de Satan în așa măsură, că ele vor îndrăzni să pornească la luptă împotriva »Împăratului împăraților și Domnului domnilor«. Ce irațional și nebun! În această zi se va pune întrebarea, cine are *domnia asupra pământului*, și ea va fi decisă odată pentru totdeauna prin lupta care va avea loc. Ura oamenilor se îndreaptă împotriva Celui care șede pe calul alb, împotriva Mielului, împotriva Împăratului, căci creștinătatea decăzută Îl urăște, fie ca Mielul sacrificat ori ca Domnitor și Împărat. Apoi este amintită și dușmănia față de aceia care sunt proprietate a Lui și Îl urmează. Adversarii vor să lupte și împotriva »oștirii Lui«. Vedem o diferență mare între »oștirile lor« și »oștirea Lui«, care constă din »chemați și aleși și credincioși« (capitolul 17,14). Va fi o oștire, deoarece ei toți vor avea numai *un gând* și *un scop* împreună cu Conducătorul lor sublim. Nu sunt date detalii despre această luptă, căci nu se va putea ajunge la o luptă în adevăratul sens al cuvântului. Numai rezultatul este făcut cunoscut; sfârșitul îngrozitor al dușmanilor a fost deja anunțat mai dinainte (versetele 17-18).

20. - »Și fiara a fost prinsă, și falsul profet care era cu ea.« - Căpetenia personală a împărăției romane va reda întregului imperiu caracterul ei propriu. Acest imperiu și domnitorul lui vor fi realmente una în toate planurile și țelurile lor. Desigur ei pot fi diferiți (ca în Daniel 7), dar aici și în alte locuri din cartea Apocalipsa fiara și ultimul ei mare conducător regal vor fi așa de indestructibil legați unul de altul, că imperiul se va prăbuși când conducătorul lui va fi dat nimicirii veșnice. Fiara va fi aruncată de vie în iazul de foc; desigur este un om, dar el este denumit »fiara«, deoarece el nu are legături *conștiente* cu Dumnezeu.

»**Falsul profet**« este anticrist, întruchiparea decăderii religioase. Partenerul lui, fiara, este remarcabilul conducător păgân, cărui Satan îi va acorda aproape nelimitata putere statală. De trei ori se folosește denumirea »falsul profet« pentru anticrist (capitolul 16,13; 19,20; 20,10), ca să arate învățătura lui rătăcitoare în Iudeea și în toată creștinătatea. Cuvintele »care era cu ea« arată că fiara și falsul profet vor lucra împreună. Fiara va pune la dispoziție puterea ei, falsul profet sfatul lui. Se pare că ultimul va lucra cu o energie mult mai mare decât fiara.

20. - »Care făcuse înaintea ei semnele prin care îi înșelase pe cei care au primit semnul fiarei și pe cei care s-au închinat chipului ei.« - Falsul profet va înșela pe oameni prin semnele supranaturale, pe care el le va face. Efortul lui se va îndrepta în principal, ca să aducă toată lumea să se închine fiarei. Falsul profet va fi trimis și cu mare viclenie va exercita influența lui rea, satanică, în timp ce fiara va exercita mai mult autoritatea și puterea ei statală. Acțiunea

¹² »Cei zece împărați« vor fi dat deja mai înainte fiarei puterea și imperiile lor (capitolul 17,13.17). Desigur ei vor participa la acest război, căci citim: »Aceștia vor lupta împotriva Mielului« (capitolul 17,14); dar ei nu sunt numiți expres aici în capitolul 19, deoarece ei – ca să zicem așa – s-au contopit cu fiara.

diabolică a falsului profet, activitatea lui deosebită în sprijinirea fiarei, este tema principală din capitolul 13,11-17. Acolo el este denumit »cealaltă fiară«, aici ca »falsul profet«; dar este aceeași persoană.

Nimicirea veșnică

20. - »Cei doi au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă.« - Cine ar putea descrie în cuvinte groaza unui astfel de sfârșit? Literalmente și efectiv aceasta este pedeapsa hotărâtă mai dinainte a celor două persoane, una dintre ele dintre iudei, cealaltă dintre păgâni. Ambele trăiesc probabil deja astăzi pe pământ. Acești doi oameni nu vor fi uciși, așa cum vor fi uciși urmașii lor duși în rătăcire. Ei nu vor avea parte de moartea trupului lor, ci ei, prinși în păcatele lor de mâna Celui Atotputernic, vor fi imediat aruncați în iazul de foc, în acest domeniu al chinurilor de nedescris. Ei nu vor merge treptat în întâmpinarea soartei lor îngrozitoare, și nici nu vor fi mânați încet într-acolo, ci amândoi vor fi *aruncați* de vii în iazul de foc, așa cum se aruncă un lucru fără valoare. După o mie de ani va ajunge și Satan la ei în același loc de groază; și el va fi aruncat în iazul de foc, așa cum arată capitolul următor. În iazul de foc nu este odihnă. Focul și pucioasa vorbesc despre chinuri arzătoare (Isaia 30,33). Acest iaz – nu plin cu apă, ci plin cu foc – este locul pedepsei veșnice pentru diavol, pentru oamenii pierduți și pentru îngerii căzuți. Este un loc, și nu numai o stare, este iadul. Nu este semnificativ, că iazul de foc – o noțiune pe care noi am primit-o din tinerețe în duhul și sufletul nostru ca pe o expresie a ceea ce este întunecat și foarte chinuitor – este numit pentru *prima* dată aici? Acești doi oameni vor fi primii, care își vor primi judecata veșnică în iazul de foc.

21. »Și ceilalți au fost uciși cu sabia Celui care ședea pe cal, sabie care ieșea din gura Lui; și toate păsările s-au săturat din carnea lor.« - Oștirile Europei vor zace în tăcere – omorâte, însă nu printr-o sabie de oțel. Glasul mânios al Împăratului împăraților va pătrunde printre rândurile strânse și deodată va răpi pe cei doi conducători mari ai lor. După aceea oștirile adunate în decădere, răzvrătire și dușmănie împotriva lui Dumnezeu și împotriva Mielului vor fi ucise pe loc. Toată această acțiune este descrisă aici în cuvinte puține. Enoh și Ilie au fost luați în cer, fără să vadă moartea. Fiara și falsul profet vor fi aruncați în iazul de foc, fără să moară. Numele lor nu este numit, ele nu au o însemnătate care rămâne. Numărul morților va fi așa de mare, că toate păsările cerului vor fi săturate cu carnea lor. Soarta definitivă și veșnică a adoratorilor și adeptilor fiarei este descrisă în capitolul 14,9-11 și capitolul 20,11-15.